

Fem og Fyrrtyvende Møde.

Lørdagen den 28de Februar, Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 5 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Beskyttelse for Varemærker.

Der afgaves ialt 43 Stemmesedler, hvoraf imidlertid 1 var blank. Tilbage var saaledes 42 gyldige Stemmesedler.

Valgte bleve: Jepsen, Møzen, C. Møller og B. Petersen, hver med 42 Stemmer, og Rammeskov med 41 St.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, der var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Oprættelse af tvende Kreditforeninger for Ciere af mindre Eiendomme paa Landet.

(2den Behandling findes i Tid. Sp. 681 ff.)

Der var til denne Behandling intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslaget i sin Helhed fattes under Forhandling.

Udvalg: Efter Udsalget af Stemmegivningen over de af Udvalget til 2den Behandling stillede Ændringsforslag har det Mindretal, som jeg har den Ære at være Ordfører for, ikke troet at burde gjenoptage sine Forslag. Men, saaledes som Lovforslaget nu foreligger med den ubegrænsede Statsgaranti for alle de Obligationer, som maatte blive udstedte af de paagjældende Kreditforeninger, ser jeg mig ikke i Stand til at give Lovforslaget min Stemme. Dersom den høie Regjering havde anset det for nødvendigt at yde af Statskassen en extraordinær Hjælp i dette filantropiske Niemed — thi saaledes tør jeg vel kalde det Niemed, som det nærværende Lovforslag væsentlig maa siges at have — og at der i den Anledning udrededes en bestemt Sum af Statskassen, havde jeg, hvilke Tvivl jeg end maatte have

næret, været i Stand til at høre mig for Regjeringens Forlangende; men jeg ser mig ikke i Stand til at stemme for den Lov, hvorom her er Tale. Thi at Staten skal forpligte sig til at gaa i Caution for alle de Aaen, som Individuer, henhørende under den Samfundsklasse, som her er Tale om, maatte ønske at optage paa deres Eiendomme indtil Halvdelen af, hvad disse vurderes til, er et Forhold, som forekommer mig at være urigtigt. Jeg tror ikke, at det er en Forpligtelse, som Staten bør paatage sig. Jeg vilde under alle Omstændigheder finde det urigtigt, at Staten paatog sig en saadan almindelig Forpligtelse, men det efter min Mening Forkerte deri finder jeg endnu forøget derved, at Staten end ikke har forbeholdt sig gjennem sine egne Organer at undersøge og bedømme, hvorvidt det i det enkelte Tilfælde kan billiges, men derimod har overladt Afgjørelsen heraf til en privat Forening, og saaledes paa en Maade maa siges at indgaa sin Cautionforpligtelse, idetmindst til en vis Grad, iblinde og voldgivende Statskassens Interesse paa dette Gebet til Private, som den ikke kan drage til Ansvar som Stats tjenere. Jeg vil indrømme, at naar man kan se bort fra det efter min Mening saaledes principielt Forkerte i den Foranstaltning, hvorom der er Tale, kan man med en vis Grund mene, at de Udbredelser, som Staten udsætter sig for i Kraft af denne Lov, nu og i en nær Fremtid ikke ville være saa ganske overordentlig store. Jeg siger: I en nær Fremtid; thi videre tør jeg ikke gaa. Med Hensyn til en fjernere Fremtid tror jeg, at vi Alle maa erkende, at Forholdene kunne stille sig saaledes, at vi nu umulig kunne overse den, og denne Betragtning kan ikke gjøre mig blidere stemt imod Lovforslaget, idet jeg nemlig paa den anden Side tillige maa være af den Formening, at det er en meget tvivlsom Nytte, der ved denne Lov bringes tilveie for dem, som man har til Hensigt dermed at hjælpe. Jeg er nemlig bange for, at det, man byder dem, i Virkeligheden vil være Sten istedetfor Brød. Jeg har tilladt mig allerede under den tidligere Forhandling at fremhæve, hvorledes de Aaen, som de Paagjældende ville erholde ad denne Vej, vistnok paa ingen Maade ville være billige. Derimod kan man sige, og med Grund, at Vedkommende jo kjende Betingelserne i Forveien, og at de, dersom de ikke finde Betingelserne billige, kunne lade være at indlade sig paa dem; men der er en anden Ting, og det er den skjulte Fare, som der efter min Formening yderligere er for dem, der indlade sig paa at gaa ind i disse Kreditforeninger, nemlig den Fare, der er for, at de kunne komme til at betale, ikke alene, hvad de selv skylde, men at de ogsaa kunne komme til at betale Andres Gjæld, saaledes, at de til Betaling af, hvad de ikke selv, men Andre skylde, kunne komme til at udrede et ubestemmeligt Kvantum. Ogsaa der-